

[Sigsgaard.]

strien får sukkeret til verdensmarkedspris, og det deficit, der på den måde opstår, udligner man ved at forbrugerne pålægges en ekstra afgift, der altså bliver større, jo lavere verdensmarkedsprisen er. Jo billigere sukkeret er ude omkring, jo dyrere er det for den danske forbruger. Og som om det ikke var grotesk nok kaster Danmark sin overskudsproduktion ud på det frie marked til dumpingpris, og på den måde har man trykket verdensmarkedsprisen og generet de øvrige sukkereksporterende lande, først og fremmest udviklingslandene.

Sukkerfabrikkerne har forsøgt et forsvar for denne politik og har anført, at verdensmarkedsprisen fra 1945 og frem til i dag i gennemsnit har ligget over den danske produktionspris. Nu har de med omhu valgt året 1945, for hvis man i stedet for tager de seneste år, som jo er mest aktuelle, fra 1959-60 og frem til i dag, så passer det ikke mere, så ligger den danske produktionspris over verdensmarkedsprisen.

Desuden hævder man fra sukkerfabrikernes side, at de rørsukkerproducerende lande ikke kan dække efterspørgslen i fremtiden. Den påstand er aldrig blevet dokumenteret og lyder ganske utrolig, idet verdens behov kun anslås at stige med 4 pct. om året; det kan de rørsukkerproducerende lande sikkert nok overkomme at forøge deres produktion med. Man har også sagt, at transporten af sukker ikke kan betale sig. Nu er forskellen i produktionspris for tiden vel op imod 1 kr. pr. kg, og man kan jo transportere et kg flere gange rundt omkring jorden for de penge, så det holder heller ikke.

Efter den foreliggende overenskomst har Danmark ret til årligt at eksportere 34.000 tons sukker, og målt i forhold til verdensproduktionen er det ikke så forfærdelig meget, men langt hovedparten af verdenshandelen foregår jo — som det allerede er sagt — i kraft af særordninger, som ikke dækkes af overenskomsten. Det frie marked omfatter væsentligt mindre end 10 mill. t årligt, og selv om man kan sige, at Danmarks eksport stadig væk er en lille del af det, så er den i hvert fald ikke helt uden betydning som prisdæmpende faktor.

Mogens Boserup, som jo er ekspert i udviklingsspørgsmål, har nævnt, at det ville

betyde en forøgelse af udviklingslandenes eksportindtægter på mindst 15 mill. dollars, hvis Danmark helt ophører med produktion af roesukker og i stedet for importerer rå rørsukker. Nu ville også det være en typisk kapitalistisk optræden; det rigtige ville selvfølgelig være, på længere sigt, om vi importerede raffineret sukker fra f. eks. Cuba som vel er det største rørsukkerproducerende land.

The Economist, som ikke just er særlig revolutionært, skrev for nogle år siden, at de rige lande ved stædigt at klamre sig til en handelsstruktur, der skader de fattige lande, er medansvarlig for, at 2-3 millioner latinamerikanere hvert år dør, simpelt hen fordi deres lande er så fattige. Hvert år vi udsætter en ændring af handelsstrukturen er vi derfor skyldige i en årlig forbrydelse af samme størrelsesorden som 2 slag ved Somme eller flere gange 10 Bergen-Belsener, skrev The Economist. Danmarks sukkerpolitik er en del af vores bidrag til denne årlige forbrydelse.

I overenskomstens tillæg A. har en række lande, bl. a. alle de andre nordiske lande, afgivet forpligtende erklæringer om produktionsbegrænsning eller minimumsimport. Danmark har derimod ikke ønsket at forpligte sig til noget som helst, og derfor er det forbløffende for mig, at udenrigsministeren i fremsættelsestalen kunne få sig til at sige, at Danmark ved at tilslutte sig overenskomsten har vist vilje til at løse råvareproblemerne. Hvis der virkelig var en sådan vilje til stede, så måtte man gå ganske anderledes radikalt til værks.

Men helt bortset fra det, så burde man kunne få forbrugerorganisationerne til at interessere sig for sagen. Forbrugerne får i dag et dårligere produkt til en højere pris, end det ellers ville være muligt, hvis vi opgav vores sukkerproduktion, og de betaler desuden underskuddet ved leverancer til vores hjemlige sukkerforbrugende industri og ved eksporten.

I første afsnit af bemærkningerne til forslaget står der noget, som er direkte forkert, og det skal da lige nævnes her. Der står, at denne overenskomst afløser:

„sukkeroverenskomsten af 1958, hvis prisstabiliserende bestemmelser siden 1961 har været sat ud af kraft som følge af den politiske udvikling i Cuba.“